

Het Licht schijnt in de duisternis

Ds. L. Huisman
Adventspredikatie

Zingen: Psalm 98 : 1
Lezen: Lukas 1 : 57 - 80
Zingen: Psalm 66 : 1, 2 en 10
Lofzang van Zacharias : 4 en 5
Psalm 96 : 1

Gemeente,

Het adventsevangelië dat we u op deze adventszondag verkondigen, vindt u vanmorgen in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Lukas 1, de verzen 78 en 79.

"Door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte,. Om te verschijnen den genen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes,"

Het Licht schijnt in de duisternis

1. Een treurige toestand
2. Een blijde troost
3. Een dankbare lofzegging

Een treurige toestand, ja gemeente, dat was het. Eén van de droevigste tijden in Israëls bestaan.

Het was al meer dan 400 jaar geleden dat God Zich door de profeten tot dat volk had gericht.

Moet u eens indenken, 400 jaar terug. Dan zouden wij terug moeten naar het jaar 1601.

Vierhonderd jaar geen profeet meer. En u weet natuurlijk dat zij niet de Bijbel hadden zoals wij die kennen. Ze hadden alleen een deel van het Oude Testament. Altijd waren ze gewend geweest om van tijd tot tijd de stem van God te horen door middel van de profeten. Soms waren er heel wat profeten tegelijk die het volk leerden en hen heen wezen naar de komende Messias. Maar het was stil geworden, al vierhonderd jaar. Vierhonderd jaar niets meer gehoord over dat komende Godsrijk. Daar waren mensen, die hadden de moed al lang verloren. Velen verwachtten helemaal geen Messias meer. Of in ieder geval niet de Messias die de profeten hadden verkondigd. Ze verwachtten een verkeerde Messias, Een eigen uitgedachte Messias. Een soort geluksaanbrenger. Maar om zo iemand te verwachten hoef je nog niet eens in de kerk te zitten.

Er waren nog maar weinig oprechte kinderen van God in de dagen van Zacharias en Elizabeth.

En die er waren, werden nauwelijks meegeteld. Een treurige toestand, vol uitwendige vroomheid.

Een versteende dienst van God. Moet u eens indenken. Dat was nu het verbondsvolk. Dat was in

Jeruzalem, de stad van God. Dat was in de tempel, in het huis van God. Duizenden priesters

waren er in die tijd. En ze baden en ze offerden en ze spregden bloed en ze strooiden wierook.

Indrukwekkend! Maar de meesten begrepen zelf niet eens meer waar het om ging. Het was alles

uitwendig. Ze zeiden: Zie zo, we zijn weer naar de tempel geweest, we hebben weer gedaan wat

we moesten doen. Wat kan de Heere nu nog meer van ons verwachten?

Gemeente, ik wil de toepassing niet bewaren voor de laatste vijf minuten van de preek. De

toepassing! Nu al! Geef eens antwoord aan uzelf: Waarom ben ik vanmorgen in de kerk? Hoe zit

ik hier vanmorgen? Hoe is mijn verhouding ten opzichte van God? Wie dien ik? Wie heb ik lief?

Wat is de inhoud van mijn godsdienst? En ook: hoe is het in onze tempel, gemeente? Hoe staat

het er voor in onze kerk? Hoe staan we er voor in onze gemeenten? In de tempel ten tijde van Zacharias was het allerdroevigst gesteld, zodat je zeggen moet: O God, het zou geen wonder zijn als U in zo'n tempel nooit meer wilt werken. Als U onder zo'n volk nooit meer Uw genade zou verheerlijken, dan zou dat geen wonder zijn. Maar zie: God is genadig! In al die donkere duisternis. Als er geklaagd moet worden: Niet één profeet is ons ten troost gebleven en niemand weet hoe lang het duren kan. En dan? Wat gebeurt er dan? Wordt de tempel dan weggevaagd? Maakt God er dan een einde aan? Nee gemeente, zie wat God doet: Hij gedenkt aan Zijn verbond! Hij komt tóch weer terug naar Zijn huis, bij het volk dat het teken draagt van Zijn verbond. Wel, dat mag vanmorgen ook ons hoop geven. In het midden van alle ellende, droefheid, verwarring en onbekeerlijkheid: God komt in Zijn Kerk, in Zijn gemeente, de gemeente waar Hij Zijn Naam aan heeft verbonden. Wat een troost, dat Hij niet zegt: "O Jeruzalem, jullie weten het zelf wel. Daar wil ik nooit meer komen. De meeste mensen zijn ten diepste niet meer dan afgodendienaars. Ze prijzen Mij met de lippen, maar verachten Mij met hun leven." Nee, gemeente dat doet God niet. Dat deed Hij toen niet en dat doet Hij nu niet. Bij Hem Zijn innerlijke bewegingen van barmhartigheid. Groot van goedertierenheid. Jongens en meisjes horen jullie het ook? Wees daar toch mee bezig! Richt daar je aandacht toch op! Besteed daar je tijd toch aan.

Gemeente, dat geldt voor ons allemaal. We mogen de boodschap in rust en vrede nog horen. Ik weet niet hoe lang nog! Het is in ieder geval maar voor een tijd. Een tijd die God noemt: De welaangename tijd, de dag van zaligheid. Vandaag komt God naar Zijn huis waar de zonde en het ongeloof hoogtij vieren, waar vormendienst de overhand heeft. Tussen alle onverschilligheid, hardheid en verwarring komt Hij. Daar komt God. Daar wil Hij toch komen. Dat is toch een wonder, gemeente. Wij zouden het toch niet doen. Wij zouden toch zeggen: "Als de menigte zich dan van me afkeert dan moeten ze maar zien." Zo doet God niet. Innerlijke bewegingen der barmhartigheid zijn er bij God.

Een donkere tijd. Een treurige toestand. Daar kwam voor Zacharias en Elizabeth nog bij dat ze geen kind hadden. En iedere rechtgeaarde Israëliet verlangde naar kinderen. Daar zou het Godsrijk uit gebouwd worden. Maar zij hadden geen kinderen. Ze rekenden er ook niet meer op. Toch hebben ze de hoop op Gods genade niet verloren. Ze hadden het Woord van God nog niet aan de kant gelegd. Ze waren ook niet met bidden gestopt.

Want we lezen van deze twee mensen dat zij beiden rechtvaardig waren voor God, wandelende in al de geboden en rechten des Heeren, onberispelijk. U zou als u deze geschiedenis begint te lezen kunnen zeggen: "Zie je wel, bidden helpt ook niet. Zo is het bij mij ook. Ik bid al zolang: 20 jaar, 30 jaar, 50 jaar. Langer nog wel en nog nooit verhoord. Stop maar met te zeggen: "Bid maar en God zal je wel helpen! Hier heb je toch het bewijs dat God niet hoort?" O gemeente, spreek zo toch niet! Ik weet het: de raadselen kunnen vele zijn: in uw persoonlijk leven, in het gezinsleven en in het kerkelijk leven. Of heel concreet: als misschien net als bij Zacharias en Elizabeth de kinderzegen maar uitblijft. En ook al heb je kinderen, wat kunnen er ook dan een waaroms in je leven zijn: "Heere, waarom dit nu en waarom dat nu? Ik heb er zo voor gebeden, Ik heb zo gehoopt dat al m'n kinderen U zouden dienen en kijk nu eens..." O, dan kan er zo'n hartzeer zijn als onze kinderen andere wegen gaan en ver van God afdwalen. Terwijl je zo innig verlangt dat al je kinderen God zouden vrezen. Als je dan ziet dat alles zo anders gaat en om dan toch te zeggen: "Ik blijf den Heere verwachten, mijn ziel wacht ongestoord, ik hoop in al mijn klachten, op Zijn onfeilbaar Woord."

Is het zo in uw leven? O, houd dan toch aan. Grijp dan toch moed. Nooit zal God Zijn gevangenen begeven. Zie het in deze geschiedenis. Deze mensen zijn niet opgehouden te hopen.

Nee, in die hoop ging het niet alleen om de kinderzegen. Dat blijkt wel uit de lofzang van Zacharias. Ze verlangden niet alleen naar een kind, maar ze verlangden naar het Kind met een hoofdletter. Ten diepste ging het deze mensen om de komst van Gods Koninkrijk. Om de glorie van Sions Koning. En aan de komst van dat koninkrijk mogen gelukkig ook alleenstaanden en kinderloze echtparen meewerken. Daar mogen ook zij om smeken. Daar zijn ook zij mee bezig geweest. Kijk maar gemeente. Zelfs als hun verlangen wordt vervuld en ze een kind van God ontvangen ziet Zacharias door dit kind heen de vervulling van Gods belofte aan Abraham. Als Zacharias zijn lofzang zingt, dan klinkt het: "Geloofd zij de Heere", Hij heeft Zijn volk bezocht... en Hij heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht in het huis van .. Levi?" Zingt hij dat gemeente? Levi? Hij was toch uit het huis van Levi? En zijn vrouw toch ook? Nee, dat zegt hij niet. Luister maar: "In het huis van David." Maar Zacharias, je kind komt toch niet uit het geslacht van David? Gemeente, het ging Zacharias niet alleen om zijn kind. Nee, het ging hem in de eerste plaats om HET Kind. En HET Kind, was niet Johannes, maar Jezus. Maar al was Johannes dan niet HET Kind, hij was wel de voorloper. De wegbereider van HET Kind. Het was de man die in de ene hand het lemmer van de wet liet flikkeren voor het boos en overspelig geslacht. Maar in de andere hand had hij toch ook de genadeboodschap: "Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt." Johannes, het kind, dat de Christus zal aanwijzen. Zacharias heeft dat gezien gemeente, dat dit kind de Verlosser zou voorgaan. Het is waar: Als we alleen maar aan Johannes denken als de doemprofeet, als de oordeelaanzegger.... als degene die het had over addereengebodsels... de bijl aan de wortel van de boom," ik zeg, als we alleen daar aan denken, dan sidderen we. Dan komt de vreugde niet boven in je hart. Maar als u ziet, wat Gods bedoeling was met de prediking van Johannes, dan zullen we ons toch, met Zacharias, over hem gaan verblijden. Het is waar: hij heeft harde woorden gesproken. Maar het was alles tot Israëls behoud. Opdat straks de Zon der gerechtigheid de ijsskoude harten van deze dode zondaren in vuur en vlam zou zetten. Daarin heeft Zacharias hier de genade van God gezien. Daarom zingt hij in onze tekst: "Door de innerlijke bewegingen van de barmhartigheid onzes Gods." Hier zingt Zacharias het uit voor het volk. Hij wil dat iedereen het weet. Hij zegt: "O mensen, dat mijn zoon, onze Johannes geboren is, dat is omdat God u wil redden. Dat wraakzwaard dat hij in zijn hand zal hebben tegen de zonde, dat is tot uw redding. God zoekt uw ondergang niet. Het komt alles voort uit de innerlijke beweging van Gods barmhartigheid."

Gemeente, bent u zo vanmorgen naar de kerk gekomen? Is dat verlangen in uw hart? Hebt u daar behoefte aan? Aan Gods barmhartigheid? Omdat u tobt met uw zonden? Omdat u steeds ouder wordt en God nog niet hartelijk liefhebt? Ik kan me niet voorstellen dat u daar nooit mee zit. Dat u alleen uit gewoonte naar de kerk bent gekomen. Ik denk van de meesten van u toch anders. Ik weet dat er zijn, die het zeggen: "O God, nu ben ik al veertig, al vijftig, of misschien ook nog maar tien jaar en ik ben op weg naar het kerstfeest, maar in m'n hart is zo weinig verlangen. O God, ik heb geen hoop op U. Ik ken geen nood. Ik verlang niet naar een Redder. O God, ik heb niet echt last van m'n zonde en de liefde van God trekt me niet. Wat moet ik toch?"

Door de innerlijke beweging van Gods barmhartigheid. Daar moeten we het van hebben gemeente. Daar zijn bij God innerlijke bewegingen van barmhartigheid. Dat is de oorzaak waarom God Zijn Zoon heeft gezonden. Onbegrijpelijk! Onbevattelijk! God roept een verloren wereld terug. Hij wil zondige mensen tot Zijn kinderen maken. Onbegrijpelijk. Denk u eens in: God, Die genoeg heeft aan Zichzelf, wil Zich met ons bemoeien. God spreekt tot ons van barmhartigheid. Hij is over ons bekommerd. Het smart God aan Zijn hart, als we buiten Hem en zonder Hem verder leven. Er zijn innerlijke bewegingen in God van barmhartigheid. Gods hart brandt van genade. Denk daar nu eens aan! Laat dat nu uw hart eens innemen. Denk niet alleen aan God als Iemand die gereed staat met Zijn oordelen, tegenslagen en straffen in uw leven. We

denken vaak zo hard van God, gemeente. Alsof God alleen maar tot ons komt met de vlammen van de hel. Met Zijn goddelijk gericht. En als u zo over God denkt, gaat u steeds verder van God af. Dan wordt u steeds harder. Alleen maar toorn en vloek verstalen het hart!

Zacharias heeft wat anders gezongen, als hij de voorloper van de Messias in zijn armen heeft. Hier ligt het kind in zijn armen dat de innerlijke bewegingen van Gods barmhartigheid zichtbaar openbaart. Al zal straks zijn woord een vlijmend scherp woord zijn voor degenen die vast willen houden aan hun eigen leven, hun eigen zonden, hun eigen godsdienst. Want u weet hoe scherp Johannes daar straks voor zal zijn. Hij heeft ze niet gespaard. Hij heeft hun alle flarden waarmee ze zich voor God bedekten van het lijf gescheurd. Want de kennis van de Messias was ondergegaan in uitwendige vormen. De godsdienst van Israël was volkomen versteend. Het was gewoon een soort heidendom geworden. Zoveel mogelijk doen. We zullen God Zijn deel geven en verder gaan we onze eigen gang.

Gemeente, dat is toch onze godsdienst niet? U bent vanmorgen toch niet alleen maar in de kerk om uw geweten wat te sussen? U bent hier toch niet alleen maar omdat u niet openlijk met God en Zijn dienst durft te breken? Niet alleen maar uit angst voor het oordeel? U bent toch niet bezig om God te dienen met uitwendige vroomheid? Daarmee redt u het niet hoor! Daarmee redden de mensen het in de dagen van Zacharias ook niet! Integendeel. U weet waar die godsdienst op uit is gelopen. Ze sloegen Jezus op de mond! Weg met Hem. Kruis Hem! Zover komt het gemeente, als we niet buigen onder Gods genade. Als we altijd maar bezig blijven om God uit te dagen met onze gedachte, dat we zelf toch ook wel iets voor God betekenen. Als we onze rechtzinnigheid altijd nog als een soort verdienste aandragen. Als we denken dat we het allemaal zo goed weten. Dat is zo anders als het Licht opgaat in uw hart, als u oog krijgt voor de innerlijke bewegingen van Gods barmhartigheid. Dat is het omslagpunt in het hart. Dat is het, wat het hart verbreekt. Als je hart breekt onder de innerlijke bewegingen van Gods barmhartigheid: "O God, roept U ook mij, zoekt U ook mij? O God, waarom wilt U toch naar mij omzien. Waarom klopt U toch aan de deur van mijn hart? O God, waarom leef ik nog? Waarom lig ik nog niet in de hel? Waarom? Waarom overlaadt U me met zoveel gunstbewijzen? Heere, in alle tegenslag in m'n leven sprak U tot mij en zocht u mij? In alle voorspoed wilde u mijn hart inwinnen. O God, waarom bent U zo goed voor mij? Ga uit van mij Heere, want ik ben een zondig mens." Hoort u het gemeente? Dat is nu: door de innerlijke bewegingen van Gods barmhartigheid.

Met welke ons bezocht heeft (staat er verder) de Opgang uit de hoogte. De Opgang uit de hoogte. Let u erop gemeente. Een Opgang uit de hoogte. Dat is dus anders dan met de zon. Die zien we daar aan de horizon van beneden af opkomen. Maakt u gelijk de toepassing? Het is niet de opgang van onderen af. Niet de Opgang die ontstaat vanuit ons. Geen opgang door onze gebeden en onze levensverbetering. In ieder geval niet als u het daarvan verwacht. Niet als u zegt: En nu ga ik dit en nu ga ik dat".. daar komt niets van terecht. Dat is een opgang van beneden en niet uit de hoogte. Hoe moet het dan gemeente? Wat moet u dan doen? Moet u dan uw leven niet beteren? Zeker, maar voor u daar aan begint: zie Gods barmhartigheid. Zie het Lam Gods! Zie Hem staan als eenmaal voor Jeruzalem. Wenende staat Hij voor u: "Och, of ge ook bekendet in deze uw dag, wat tot uw vrede dient." Daar is geen echte levensverbetering zonder genade. Daar is geen echte droefheid zonder Gods genade; daar is geen echt verlangen zonder genade. Maar, o gemeente, als deze genade uw hart inneemt, wordt alles zo anders. Zie het dan toch: Deze Opgang uit de hoogte. En zeg het: "O God, U hebt in genade neergezien, door de innerlijke bewegingen van Uw barmhartigheid."

"Ons gezocht", zegt deze oude priester als hij de genade van God ziet in dit kind. Droefheid, verlangen, uitzien, vroomheid, godzaligheid zijn geen voorwaarden voor de genade van God,

gemeente, maar het zijn vruchten van de genade van God. Daarom zingt Zacharias hier. Omdat hij Gods barmhartigheid ontdekt in het kind dat hij in zijn armen houdt. Hij ontdekt de Zaligmaker in de geboorte van Johannes. En als u het zo ziet, is Johannes niet alleen een profeet van vloek en oordeel. Dan is het de man die straks zegt: "Zie het Lam Gods!" Daar gaat het ten diepste straks om in zijn verkondiging. Dat is zijn werk als wegbereider, om het volk verlangend te maken naar heel de inhoud van de schaduwdienst.

In vers 69 sprak Zacharias over een hoorn der zaligheid. Een hoorn des heils. Een hoorn, dat was het teken van kracht. De hoorn van zo'n geweldige trek-os kon je meters in de lucht werpen. Een hoorn van kracht. Maar hij sprak ook van het licht in vers 79. "Om te verschijnen degenen die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods." Kracht en Licht komen in Christus samen. Laat ik praktisch zijn. Ik wil dat de jongelui het ook begrijpen, Jezus komt! En Hij komt met kracht. Er is geen zonde in je leven waar Hij geen raad mee weet. Als je tot Hem gaat... Als je bij Hem schuilt... Als je tot Hem de toevlucht neemt, gaat je eigen boze en verkeerde leven eraan. Hij komt met een hoorn van macht. Zeg nu niet: "Ik heb het al zo dikwijls geprobeerd. En ik heb al zo vaak gebeden." Want ben je niet verkeerd begonnen? Zo van: "Ik zal dat zelf eens even gaan doen?" Je hebt niet geschild bij Hem in Wie kracht is. Denk er om gemeente, als u de zonde voelt woelen in uw leven. Als u het voelt: ik ben onbekeerd! Als u het niet weet hoe het anders moet. Als u het uitroept: "Heere, zo kan het toch niet langer .. ik heb al zo vaak geprobeerd om het beter te krijgen." Is dat zo bij u? Dan moet u bij Hem zijn! Hij heeft een hoorn van macht! Ik geef u de verzekering als u Hem ontdekt in het Woord der genade, dan breken de zonden stuk in uw leven. Als je dat Kind ziet liggen in de kribbe... Arm! Waar Hij zo rijk was. Nu zo arm, zo vernederd... En straks nog zoveel armer. Straks: kruipend in de hof van Gethsémané, en aan het kruis op Golgotha, naakt uitgetogen, van Zijn Vader verlaten, kermend: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Ik zeg als u dat ziet, dan moeten de liefste zonden weg. Dan verdwijnen die zonden waar je hart nu vol van is. Waar je hart aan vast gekleefd is. Dat is de kracht van Gods genade. Daar is geen zonde tegen bestand.

O gemeente, neem dat eens mee. Als u weer gaat bidden. Zeg het eens eerlijk tegen God: "Heere, ik kom er niet boven uit. Ik ben al 14 jaar, al 20 jaar, als 60 jaar en de zonden plagen me. Ze trekken me naar beneden. Ja, ik moet zelfs eerlijk zeggen dat ik de zonde liever heb dan uw genade. Ik kan het niet loslaten. Ik kom maar niet af van dit en dat." Vult u het zelf maar in, Gemeente. Hij kan het wel! Hij kan het wel! Schuil dan bij Hem.

Hij is gekomen - Zacharias heeft het al gezien - om te verschijnen degenen die gezeten zijn in duisternis. Gezeten zijn! Ze hebben geen moed meer om overeind te staan. Geen moed meer om te lopen. En als ze lopen, dolen ze maar wat rond in duisternis. Ze komen er niet uit. Ze zeggen: "Ik zit in de duisternis en alles wat ik doe loopt op niets uit. Ik weet de weg niet. Ik loop wel, ik bid wel, ik zoek wel, ik lees de Bijbel, ik kom naar de kerk. Natuurlijk, ik ben er vanmorgen ook weer, maar ik zie geen weg. Ik heb geen opening tot God. Ik kan m'n hart niet kwijt bij God. Ik heb niets waar ik op vertrouwen kan. Het is donker, duister." Hoort u daar ook bij? Of hebt u er niet zo' n last van? U doet het gewoon allemaal op uw eigen manier. En leeft gewoon verder. Plichtmatig! Verder niets! Wel uw zonden plichtmatig belijden, maar zonder verder iets te verwachten. Zo worden de zonden niet vergeven. U moet terecht komen bij Hem, op Wie de volle toorn van God is neergekomen. Die Zichzelf gegeven heeft, vrijwillig, in de diepste duisternis. In de nacht van de eeuwige duisternis! In de buitenste duisternis, Dat heeft Hij gedaan! Waarom? Om te verschijnen degenen die gezeten zijn in de duisternis. Moedelozen! Die zeggen: "Ik heb alles al geprobeerd, maar ik weet het niet meer." Ben jij zo'n jongen? Ben jij zo'n meisje? Is het zo in jouw leven: "Ik zit er zo in vast allemaal, ik weet het niet meer." Misschien wel zo vast in de zonde, dat je zegt: "Ik geloof dat ik daar nooit los van kom." Bent u zo'n man, zo'n

vrouw? Zegt u misschien: "Mijn hart is zo vereelt, zo hard dat ik niet huil over mijn zonden, dat ik niet echt bang ben voor de hel, het is duisternis... duisternis... duisternis."

Welnu, ik mag het u verkondigen vanmorgen: Daar is een Redder, daar is een Verlosser om te verschijnen degenen die in duisternis zijn gezeten. Twijfel aan uzelf, twijfel aan al uw gebeden, twijfel aan uw kerkgang, twijfel aan uw christelijk leven, twijfel aan alles, maar twijfel niet aan Hem! Hij is gekomen om te verschijnen."

Hij verschijnt?! Maar Hij is er niet! U merkt misschien nog niets van Hem! U voelt niets van Hem! U hebt Hem niet! Het is duisternis. Maar Hij verschijnt... Hoe dat gaat? Dan lees je in het Woord" Dan kom je in de kerk.. en dan verschijnt Hij. Hij, van Wie je al duizend keer hebt gehoord. Hij, Die je al zo vaak is uitgeschilderd, dat geslachte Godslam en dan in één keer: O wonder, dan verschijnt Hij. Dan zie je Hem. Dan zie je Hem voor je! Hij is verschenen! En dan zingt je hart het uit: "O Heere, verschenen, ook voor mij." Wat dat is? Dat kan ik niet verklaren, wat dat inhoudt. Als je dat voor jezelf zien mag: Daar is een Zaligmaker'. God verdoemt me niet! Zo komt Hij tot degenen die gezeten zijn in duisternis. Ja nog sterker: die gezeten zijn in de schaduw van de dood. Schaduw van de dood. Niet de dood zelf. Maar u begrijpt, waar schaduw is daar is ook het voorwerp zelf in de buurt. Zeer nabij! De dood dichtbij! Dichtbij de dood en geen Zaligmaker. Ja gemeente, Hij is gekomen om die schaduw te verdrijven, die zwarte schaduw van de dood, de nacht der zonde is verdwenen en zal verdwijnen voor een ieder die tot Hem de toevlucht neemt.

Om onze voeten te richten op de weg des vredes. Daar over nog een paar woorden, maar we zingen eerst: Lofzang van Zacharias vers 4 en 5,

Dat is nu de bedoeling in dit alles gemeente, dat God onze voeten richt op het vredepad. Daarom ook is Johannes Johannes genoemd. Als wij denken over Johannes, denken wij vaak: "Ja de Heere is rechtvaardig." Nu, gemeente dat is God zeker. Dat staat op bijna elke bladzijde van de Bijbel. Maar als dit kind een naam moet hebben, zegt God: "Noem hem Johannes." Dat betekent: Jehova is genadig. Johannes: God is genadig! Zeker, de wan was in zijn hand en met de bijl kapte hij alle vroomheid zonder wortel in Christus, af. Maar achter dit alles staat niet de toorn van God! Maar: Jehova is genadig. Dat was het doel van de komst van Johannes. Wat wil ik hiermee zeggen? Er zijn mensen die zich willen richten op grote angst en grote benauwdheid. Die dat eerst willen beleven voor dat andere dingen van de Bijbel voor hen waarde kunnen krijgen. Terwijl ik hier lees gemeente, dat Johannes, die voor Jezus heenging (ja, de man met de Bijbel, die alles concreet aanwees en alle buitenkant-vroomheid afkapte), dat zijn naam is: De Heere is genadig. O gemeente, je hoeft van God niet bang te zijn met een slaafse vrees. Ja wel, als je Hem bewust buiten je leven blijft houden. Wel als je zegt: "Ik ga m' n eigen weg en ik ga gewoon door. Ik trek me niets van Hem aan." Dan kan je vrezen met grote vrees. Als je zo doorgaat en zo doorleeft dan mag je bang zijn. Dan loopt het straks vreselijk met je af. Dat is met geen pen te beschrijven wat dat zijn zal. Dan ga je verloren. Voor eeuwig verloren!

Maar er is ook die andere kant. Gode zij dank! Zie dat toch eens, Hij is gekomen. Hij wachtte zelfs niet totdat Israël zich eerst zou bekeren. Hoe zouden we ons kunnen bekeren zonder de genade van God. Welnu Johannes is eerst gekomen. In die komst van Johannes heeft Zacharias de genade van God gezien. Al zou dat kind maar een kort leven hebben, maar hij heeft toch zijn werk gedaan. Zijn werk als voorloper. En ook deze preek die u vanmorgen hoort is niet om u in de dood en de hel in te laten blikken. Als er niets meer bijkomt, dan zal u dat niets baten. Daar wordt u op z'n hoogst bang van. Misschien wel vreselijk angstig, maar zonder die barmhartigheid en zonder die genade brengt het u niet tot God.

Johannes: God is genadig. En als dat uw hart niet breekt, dan zal er in hemel en op aarde nooit

iets zijn, wat uw hart kan verbreken. O gemeente, zoek het dan toch ook daar. Zoek het bij die boodschap die Johannes bracht. Zoek het daar waar Johannes zei, tot al die mensen om hem heen die in de zonden onder gingen. Ja dat waren ook harden van hart! Ver van God! Daar tegen zei hij: "Zie het Lam Gods!" Ja de bijl ligt aan de wortel van de boom, als u blijft denken en leven als u nu doet. Zo komt u er nooit! Johannes zei het: "Ik kan u niet redden, maar Die na mij komt, Die is het! De Messias. Ik ben niet waard Zijn schoenriem te ontbinden. En dan wijst Hij hem aan. Hij is het, zegt hij tegen het volk. Hij is het! Die, mag ik het zo eens zeggen, die andere Johannes en toch in Z'n boodschap niet wezenlijk anders. Want wet en evangelie zijn in de hand van de Middelaar hetzelfde. Maak die twee nooit los van elkaar. Ja ze hebben wel een verschillende functie. De wet maakt dood en kan ons het leven niet geven. Nooit! De wet kan ons wel aanklagen en vreselijk bang maken, maar de wet op zichzelf brengt ons geen stap dichterbij God. Je kan misschien soms beven van angst, maar als dat weer overgaat blijf je die je bent en leef je weer verder. Maar dat Kind, voor wie Johannes de weg mag bereiden, verwekt een ander verlangen in het hart. Daar gaat het om. Nog beter. Om Hem gaat het! Ook in deze preek. Dat u een verlangen in uw hart zou krijgen om gered te worden. Door die Ander. Een verlangen dat Hij uw voeten zou richten op het vredepad. Dat verlangen dat Hij u verlost van de zonde, de macht van de zonde en van alle ongerechtigheid. Wel, kleef Hem aan. Grijp Hem bij de zoom van Zijn kleed. En als u dat niet durft: Raak dan de zoom van Zijn kleed maar aan. Of roep het vanuit de verte: "O Zoon van David, ontferm U over mij."

O gemeente, er is geen andere Redder. Voor u niet en voor mij niet! Maar... dat hoeft ook niet. Hij is gewillig en bekwaam om u uit te halen uit de kaken van de dood. En Zijn weg is een weg van vrede. Zijn dienst is een dienst van liefde! Hoor je het jongens en meisjes? Hoor je het mannen en vrouwen? Hoor je het ouden van dagen? Kom, geef eens antwoord vanmorgen: "Wie verlangt naar Hem?" Geef antwoord: "Wie heeft lust de Heere te vrezen? Wie hongert en dorst er naar kerstfeest, de ervaring dat het weer goed zal zijn tussen God en je ziel?" Luister dan: God is eerder met u bewogen, dan dat u met uzelf bent bewogen. Want Hij staat voor u met de innerlijke bewegingen van Zijn barmhartigheid.

En gemeente, God heeft het niet bij woorden gelaten. Het Kind in de kribbe is er het bewijs van dat God het meent. Hierin is de liefde van God geopenbaard, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Kom gemeente, het is bijna kerstfeest en dat mag gerust thuis gezellig zijn, maar laat daar alles niet om draaien. Dan ben je straks op 27 december nog leger dan ervoor. Zie nu eens uit met een hartelijke begeerte dat het kerstfeest zal worden. Wees daar nu eens van vervuld in de komende tijd. Smeeek God daar nu eens om! Zeg het zo eenvoudig kinderen: "Nu heb ik al 10 keer kerstfeest gevierd, maar ik heb U nog nooit gezien." Of misschien, dat u zeggen moet: "Ik heb al veertig, al vijftig, misschien al zestig keer kerstfeest gevierd, maar ik ben nog onbekeerd." O, laat dan in deze komende week God uw geroep horen en leef zo heen naar het kerstfeest. Dan zou het zelfs vandaag nog feest kunnen worden in uw hart. Want kerstfeest kan het zijn op alle 365 dagen van het jaar.

Kerstfeest is het telkens weer als u, roepende tot God, Zijn genade in het hart ervaart. Kinderen van God, als Jezus weer waarde voor u krijgt, als u Hem weer zien mag, dat Kind van Bethlehem, dan richt Hij weer uw voeten op het vredepad. Dan gaat het licht weer op in de duisternis.

O hoop dan op de Heere gij vromen, is Israël in nood, daar zal verlossing komen, want bij Hem zijn innerlijke bewegingen van barmhartigheid. Ja gemeente, Zijn goedheid is zeer groot!
Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.